

længer at beherske sin dybe Grebethed. Hans Tale lød som en med Møje undertrykt Graad, og hans store, ubevægeligt fremadstirrende Øjne stod fulde af Taarer, idet han vedblev:

„Det er saa underligt for mig. For . . . ja, nu kan jeg sige det . . . jeg har jo altid følt, at Gud havde en Hensigt med mig og mit Liv. Det var ikke Hovmod. Jeg har aldrig troet mig hverken større eller bedre end Andre. Langtfra! Men Kristus har jo selv sagt: „Min Kraft er mægtig i de Svage“. Og dog! Nu, da det er sket, forstaar jeg ikke, at Gud har fundet mig værdig. I Morges . . . i Morges, da han kaldte mig i Enrum med sig, og jeg gik derude paa de store Højder og for første Gang ret følte mig Ansigt til Ansigt med Verdens Herre, overskygget af hans Aand, gennemtrængt af hans Magts Vælde . . . det var, som knugedes jeg til Jorden, og jeg havde ikke Mod til at opløfte mit Blik imod ham! Jeg havde nu ogsaa i den sidste Tid helt levet mig ind i den Tanke, at jeg dog ikke var kaldet til at være Guds Tolk, at mine Dage skulde glide hen i stille Afsidshed hos mine Kære. Og jeg føler det nu . . . og jeg tør vel ogsaa sige det . . . jeg vilde vel nok have været mere glad, om jeg havde kunnet faa Lov til at leve mit Liv